

Sygn. akt: I 1 C 1296/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gminy M. G.

przeciwko I. W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego I. W. na rzecz powoda Gminy M. G. kwotę 11, 23 zł (jedenaście złotych 23/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.9.2017r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo co do kwoty 991 zł ;

III umarza postępowanie w pozostałej części;

IV zasądza od pozwanego I. W. na rzecz powoda Gminy M. G. kwotę 539,01 zł (pięćset trzydzieści dziewięć złotych 01/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2017 roku powód , Gmina M. G. , wniósł o zapłatę kwoty 2109 zł przeciwko pozwanemu I. W. oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż roszczenia dochodzi na podstawie łączącej strony umowy użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) opisanego w KW (...) położonej w G. przy ulicy (...). Powód wskazał również, iż z uwagi na to, że powód wypowiedział w/w umowę w dniu 13.9.2011r w zakresie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ,wysokość tej opłaty uległa zmianie i za 2014-5 r wynosi 991 zł, płatne do dnia 31.3.każdego roku. Opłaty tej za 2014-5r pozwany nie uiścił.

(pozw, k. -2-5)

W dniu 7 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Wydział Cywilny sekcja ds. uproszczonych w G., w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 3157/17, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 14)

Pozwany , I. W. , wniósł sprzeciw , a w nim wskazał, że za 2014r, kwota 991 zł , jest roszczeniem przedawnionym, a reszta zapłacona.

(sprzeciw, k. 16-19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. W. jest użytkownikiem wieczystym działki położonej w G. przy ul. (...), w gruncie należącym do Gminy M. G.. W/ w nieruchomości, gdzie grunt stanowi własność Gminy M. G. opisana w księdze wieczystej w Sądzie Rejonowym w Gdyni nr (...).

Zgodnie z treścią wypowiedzenia z dnia 13.9.2011r, I. W. był zobowiązany do uiszczania opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu w wysokości 1118 zł do 31.3. każdego roku poczynając od 2012r. Za 2014-5r nie dokonał wpłaty opłaty rocznej w kwocie po 1118 zł rocznie

niesporne, a nadto: wypowiedzenie, k. 10, zestawienie, k. 11, odpis z kw, k. 7-9

W dniu 9.12.2016r Gmina M. G. wezwała I. W. do zapłaty kwoty 3664, 28 zł za 2014-6r, bezskutecznie

niesporne, a nadto: wezwania, k. 12-, dowód nadania, k.13

W dniu 22.9.2017r I. wierzbicki wpłacił 1320, 43 zł tyt. użytkowania wieczystego i odsetek, do zapłaty pozostała kwota 11,23 zł

niesporne, a nadto: przelew, k. 35, pismo powoda, k. 30

Sąd zważył, co następuje:

Ustaleń powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, które uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że żadna ze stron nie kwestionowała ich mocy dowodowej.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt, iż strony łączy umowa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w G. przy ulicy (...), jak również, iż wysokość opłaty rocznej za 2014-6r została określona na 1118 zł rocznie, której pozwany nie zapłacił do dnia 22.9.2017r..

W związku z tym, iż pozwany nie przeczył faktom będącym uzasadnieniem pozwu w zakresie istnienia umowy użytkowania wieczystego, braku wpłaty opłaty rocznej za 2014-6r, wypowiedzenia umowy w zakresie wysokości tej opłaty w 2011r i ustalenia jej na kwotę 1118 zł, a także braku wpłaty tej kwoty na rzecz powoda za 2014-6r, okoliczności te sąd uznał za przyznane, zaś stosownie do treści art. 229 k.p.c. okoliczności przyznane w toku postępowania, nie wymagają dowodu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do ustalenia, czy pozwany był zobowiązany do uiszczenia do 31.3.2014, 15 i 16r opłaty z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, stanowiącej własność Gminy M. G., czy roszczenie to za 2014r jest przedawnione.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w większości.

Zgodnie z treścią art. 238. K.c. :” Wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną.” Opłaty roczne za korzystanie przez użytkownika wieczystego z gruntu Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego mają charakter cywilnoprawnych świadczeń okresowych (wyrok SN z 13 grudnia 1990 r., (...) 34/90, LexisNexis nr (...), OSNCP 1992, nr 5, poz. 82). Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego obciąża podmiot wpisany do księgi wieczystej jako użytkownik wieczysty, niezależnie od tego, czy podmiot ten faktycznie z gruntu korzysta (art. 238) (wyrok SN z 17 grudnia 2008 r., I CSK 244/2008, LexisNexis nr (...), OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 82). Obowiązek uiszczania określonej (corocznej) kwoty z tytułu użytkowania wieczystego powstaje od chwili konstytutywnego wpisu tego prawa w księdze wieczystej, przy uwzględnieniu jednak zasady, zgodnie z którą wpis ten ma moc wsteczną od daty złożenia wniosku o wpis (uchwała SN z 21 maja 2002 r., III CZP 29/2002, LexisNexis nr (...), OSNC 2003, nr 6, poz. 76). W razie zbycia prawa użytkowania wieczystego w ciągu roku kalendarzowego zbywca jest zobowiązany do uiszczenia właścicielowi opłaty rocznej w rozmiarze odpowiadającym rzeczywistemu okresowi

korzystania przez niego z nieruchomości obciążonej tym prawem (art. 238) (wyrok SN z 25 listopada 2010 r., I CSK 692/2009, LexisNexis nr (...), OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 45). Opłaty roczne wnosi użytkownik wieczysty przez cały okres trwania tego prawa w terminie do dnia 31 marca każdego roku, poczynając od roku następnego po roku, w którym ustanowiono użytkowanie wieczyste. W połączeniu z przepisem art. 238 k.c. prowadzi to do wniosku, że obowiązek płacenia opłaty rocznej obciąża każdego użytkownika wieczystego „przez czas trwania swego prawa” (A. O., Pytania i odpowiedzi..., s. 164).

Zważyć należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, ponad wszelką wątpliwość pozwala na ustalenie i przyjęcie, iż pozwany w roku 2014-6, za który wymierzono opłatę roczną, był użytkownikiem wieczystym działki położonej w G. przy ul. (...) w udziale wpisanym do księgi wieczystej, na dowód czego przedstawiła odpis z księgi wieczystej (...).

Art. 6. k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty i będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz powoda. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód .

W tej sytuacji należy wskazać, że powód wykazał zasadność swego żądania, natomiast pozwany wykazał bezzasadność żądania powoda w zakresie kwoty 991 zł za 2014r, jako przedawnionej, w pozostałym zakresie nie wykazał, że nie był użytkownikiem wieczystym w/w działki w 2014-6r i nie wykazał, że zapłacił opłatę roczną za 2015-6r w terminach .

Roszczenia bowiem dotyczące opłat za użytkowanie wieczyste przedawniają się po 3 latach. Termin wymagalności upływa 31.3.2014r, więc do 1.4.2017r można było dochodzić skutecznie kwoty 991 zł, a pozew wniesiono w dniu 7.4.2017r, po upływie 3 lat od daty wymagalności/ art. 118 kc/, wobec tego w tej części Sąd oddalił powództwo.

Skoro pozwany wpłacił 22.9.2017r- w toku sprawy – zaległość w kwocie 1320, 43 zł , to zostało do zapłaty 11, 23 zł, więc Sąd w pk-cie III umorzy postępowanie co do kwoty powyżej 11,23 zł.

Reasumując, Sąd w punkcie I wyroku zasądził kwotę 11,23 zł wykazanej , a nieuiszczonej całości opłaty rocznej za 2015r, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 23 września 2017r do dnia zapłaty w myśl przepisów art. 481 kc:” § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 21. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 22. Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 23. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 24. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie." i 482 kc:" § 1. Od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

§ 2. Przepis paragrafu poprzedzającego nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe..

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążając nimi w kwocie 539,01 złotych pozwanego w zakresie przegranej w 53%. Koszty procesu w niniejszej sprawie wynosiły łącznie 1017 złotych i obejmowały kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa, a 53% z tego to kwota 539,01 zł.